

Justas Tertelis

Vienaveiksmė monopjesė
pradedančiam aktoriui

Tai mono spektaklis. Visus personažus, atsirandančius monologo metu vaidina vienas aktorius. Jis apsirengęs iškilmingai, bet neturtingai. Scena tuščia. Vienintelė scenografijos detalė – spektaklio eigoje įnešamas medžio maketas.

Pradedant žiūrovus leisti į salę, aktorius jau stovi scenoje. Nebūtinai stovi. Gali sėdėti, šokinėti, gulėti, stebėti publiką. Žodžiu, aktorius ruošiasi spektakliui. Gali betarpiškai pabendrauti su publika, jei to reikia, jei to norisi. Jis visaip bando susikaupti, bei padrąsinti save. Susirinkus žiūrovams, teatro administratorė duoda aktoriui ženklą, kad pradėtų spektaklį.

Aktorius ateina į centrą, pasižiūri ar tikrai atsistojo scenos viduryje, kur priklijuota žymė - lipni juostelė, matoma ne tik aktoriui, bet ir žiūrovams.

Prieš pradėdamas, aktorius pristato spektaklį, save, užsimena, kad jis pats neseniai baigęs teatro akademiją, žodžiu, pabrėžia, kad jis dar jaunas aktorius. Gali pristatyti savo buvusius dėstytojus, spektaklio režisierių, tuo pačiu pareklamuoti teatrą kuriame vaidina. Visa įžanga priklauso tik nuo aktoriaus noro papasakoti apie save ir apie teatrą.

AKTORIUS: ...o dabar prašau visus išsijungti savo mobiliuosius telefonus, ir tada pradėsim. *(Aktorius vėl atsistoja priešais juostelę. Pauzė)*. Prieš pradėdamas reikia pasakyti, kad aš pats ir pradėsiu šį spektaklį. Na spektaklis dar neprasidėjo. Spektaklis prasidės, kai aš jį peržengsiu šią juostelę. Čia ant grindų yra priklijuota tokia juostelė. Nieko ypatinga, tiesiog juostelė, jokios mistikos. Šiaip paprastai, kai aktoriai akademijoje, ką nors vaidina, visada kas nors iš už kulisų šaukia „pradedam“. Tai aš jau čia „pradedam“ nešauksiu... Na jūs juk suprasit... Aš peržengsiu juostelę, ir jūs suprasit, kad prasidėjo. Čia pasikeis šviesos, pasigirs muzika ir *(pasižiūri į juostelę)*... ir prasidės.

(Bando pasiteisinti kodėl jis čia daro tokią įžangą į spektaklį) Nes šiaip tai aš turėjau pradėti iš ten *(rodo į šoninę kulisą)*... turėjau išeit jau „vaidmenyje“ ir pradėti. Bet kadangi pradžioje išėjau pristatyti spektaklio, ką šiaip turėjo padaryti režisierius... Tai kadangi jau išėjau, būtų kvaila grįžti ir vėl išeiti.

(Pauzė)

AKTORIUS: Nes paprastai spektakliai prasideda iš ten *(rodo į užkulisius)*. Paprastai aktorius stovi už tos medžiagos ir laukia, kol sueis publika, ir tada jis žengia tą pirmą žingsnį... ir prasideda spektaklis... Čia gi labai paprasta...

Stovi aktorius *(nubėga už kulisos)* - ir jūs jo nematote. Jis žengia žingsnį *(išlenda iš už kulisos)* - ir jūs jį matote, ir čia jau prasideda spektaklis. Tai aš irgi žengsiu per juostelę tą vieną žingsnį ir prasidės spektaklis. *(Stovi žiūri į juostelę, vėliau į kulisą)*. Bet šiaip čia *(rodo į kulisą)* irgi keistas dalykas. Išivaizduokit čia stovi aktorius. *(Atsistoja priešais kulisą, kad žiūrovas geriau matytų.)* Jis laukia, kol jūs susirinksite. Laukia ženklo, kol kas nors pasakys „pradedam“, ar kol šviesos pritems. Jis stovi, jaudinasi... Ir čia jis - labai konkretus žmogus. Jis turi vardą, pavardę, asmens kodą. Čia jis turi kažkokių savo problemų, nesumokėtų sąskaitų, skaudantį dantį... Bet jis žengia tą pirmą žingsnį, *(aktorius žengia žingsnį)* - ir ten jis dar buvo jis, o čia... *(mistiškai)* čia jau prasideda spektaklis, čia jis jau kažkas kitas. Čia jis turi kitą vardą, pavardę, čia jis jau nebeturi tų senų problemų, čia jam jau nebeskauda danties.

Aktorius karštingai ieško praktinio pavyzdžio šiai teorijai. Kiekvieną spektaklį pavyzdys gali būti kitoks. Šiuo atveju, aktorius prisimena savo kolegą iš diplominio spektaklio.

AKTORIUS: Išivaizduokim. Čia stovi jaunas perspektyvus aktorius Jonas Šarkus. Jis žengia tą žingsnį, ir čia jis jau nebe Jonas Šarkus, čia jis visai kas kitas. Čia jis... Čia jis yra Bartlis Makormikas. Toks personažas. Ir stovi toks Jonas, ir dar kažką kalba.

O svarbiausia, kad čia visi, kurie įeiną į šią erdvę... Mes! Mes įeidami taigi matome, kad čia Jonas Šarkus, mes jį gerai pažįstame, bet kažkodėl vis tiek sakome: „Labas, Bartli Makormikai!“ Ir net tie, kurie sėdi salėje, kurie taip pat mato Joną, ir ypač tie kurie jį pažįsta asmeniškai, visi apsimeta, kad tai ne Jonas Šarkus, kad tai, suprask, toks Bartlis Makormikas. O atrodo visi normalūs žmonės. Tai taip prasideda spektakliai.

Aktorius pats nustemba savo padarytu atradimu. Nuo to pralinksmėja, toliau pasakoja vis azartiškiau, vis labiau "įsijausdamas" į vaizduojamus personažus.

AKTORIUS: Arba, žinot kaip dar prasideda spektakliai? Susirenka publika, susėda. Ir prieš prasidedant spektakliui scenoje jau stovi daug aktorių. Jūs jų nematot nes jie pasislėpę už kulisų. Jie jaudinasi. Tada pasidaro visiškai tamsu, ir visi aktoriai greit subėga į sceną, atsistoja kokiom nors pozom, sustingsta... ir ,aišku, priekyje atsistoja tas „pagrindinis“ aktorius. Kiekvienam spektaklyje yra tas stipriausias, tas dvasingiausias aktorius, tas aktorius kuris „veš“ spektaklį, tas aktorius į kurį režisierius deda labai daug vilčių! Tada pamažėle įsižiebia šviesos, ir žiūrovai pamato tuos personažus, kurie, neva, kažkada sustingo ir tik dabar, jums atėjus į teatrą, jums susėdus į savo vietas, jums išsijungus mobiliuosius telefonus, jie atgyja. Suprask, kaip jums pasisekė! Kaip jūs laiku atėjot į teatrą! Pataikėt ateiti būtent tada, kai tie personažai atgyja!!! O tada jau... Pagrindinis aktorius, na tas kuris „veš“ visą spektaklį, atgyja pirmas ir reikšmingai pradeda (*ima kažką gromuliuoti pastatytu balsu*), po to mosteli į kitą personažą. Tada tas atgyja, vėliau atgyja kitas, ir taip toliau, ir čia jau jie ima peštis, pyktis, nepasidalinti, kuris svarbesnis, kuris labiau kankinasi.... Ir taip visą spektaklį.

Žiūri į publiką, tikėdamasis susižavėjimo ir pritarimo, bet prisimena, kad jis jau seniai turėjo peržengt juostelę ir pradėti spektaklį .Grižta prie juostelės

AKTORIUS: Tai va, spektakliai gali prasidėti iš šono (*rodo į širmą*), arba iš tamsos, o šis spektaklis prasideda čia (*rodo į žymės juostelę*). Todėl kad apšvietėjas priklįjavo tą juostelę. Čia ją priklįjavo man... Čia dėl šviesos... Jauniems aktoriams priklįjuoja tokias juosteles ant grindų, galvoja, kad mes nejaučiam šviesos(*žiūrėdamas į apšvietėją*). Tai ši juostelė yra konkrečiai man (*aktorius stovi žiūri į juostelę*).

Aktorius stovi žiūri tai į juostelę, tai į apšvietėją tai į publiką

AKTORIUS: Bet pradėti visada labai sunku. Net nesvarbu ką pradėti, nes šiais laikais bet ką pradėti yra pakankamai sunku. Nes pats tas pradžios momentas... jis yra labai svarbus, labai reikšmingas. Ir todėl žmogui iš principo sunku pradėti, nes žmogų kamuoja problemos. Įvairios problemos. Pavyzdžiui: *(paузė, apsižvalgydamas aplink)* kaip čia viską pradėti? Nuo ko čia viską pradėti? Į kurią pusę viską reiktų pradėti? Nuo ko nereiktų pradėti? O kam išvis čia ką nors pradėti? *(pasižiūri į publiką)* Tada pamatai, kad visi aplink tai jau pradėję.

(pasižiūri į juostelę) Bet žinot, kol dar nesi pradėjęs, tai kažkaip neramu, o jau kai pradėdi *(rodo scenos erdvę, kuri yra prieky lipniosios juostos)* viskas visai kitaip, ten jau lengviau, ten jau viskas aišku, ten jau viskas surepetuota, aiškios mizanscenos, ir ten... ir ten... *(berodydamas netyčia perlipa viena koja juostą, pasigirsta muzika, taip lyg prasidėtų spektaklis, aktorius pašoką išgąsdintas muzikos, rodo garso režisieriui, kad dar ne, dar ne laikas).*

AKTORIUS *(technikams)*: Ne, dar nepardėjom. Čia buvo tik pavyzdys. Nesuprantat? Jūs gi suprasit kai pradėsime. Aš normaliai peržengsiu tą juostelę.

Aktorius pykteli ant technikų, pasižiūri į publiką.

AKTORIUS: Ne, ne, nepagalvokit, kad aš koks nors nelabai sveikas ar panašiai. Fiziškai aš galiu labai lengvai perlipti šią juostelę. Tik, supraskit, reikalas tame, kad perlipti reikia, pradėti reikia, kažkaip iš vidaus, kažkaip dvasiškai. Pradėti reikia vidum. Taip akademijoje moko: kad vidinis veiksmas diktuoja tą išorinį veiksma ir...

Pažiūri į publiką, mato kad publika nelabai supranta apie ką jis čia kalba.

AKTORIUS: Ai nesvarbu, pamirškite, geriau jau pradėkim, reikia pradėti... *(staiga kažką susimąsto)*...O jūs pastebėjot, kad žodis „PRADĖTI“ yra labai keistas. *(aktorius viską atranda bepasakodamas)* Na, pats žodis yra visiškai normalus ir dažnai vartojamas, „Pradėti“ - jis, susideda iš dviejų dalių: PRA ir DĖTI. Žodis DĖTI lyg ir aiškus: ką nors

patalpinti į kokią nors vietą. Pvz.: padėti, sudėti, uždėti. Bet čia tas priešdėlis PRA, kuris reiškia lyg ir nepataikymą, bandau ką nors kur nors dėti, bet nepataikau, pradedu. Ir visą laiką, aš ką nors darau ir sakau: „pradedu!“. Tai lyg ir reiškia, kad bandau kažką daryti bet nepataikau. Visi įpratę, kad lietuvių kalboje neigiamas priešdėlis yra NE, bet paimkim kokį teigiamą veiksmažodį ir pridėkite PRA, pavyzdžiui LAIMĖTI –bus PRALAIMĖTI. ŠAUTI, LOŠTI -PRAŠAUTI, PRALOŠTI, o juk niekas nenori prašauti, arba pralošti, tiesa? O dar labiau niekas nenori prašauti arba pralošti kai reikia pradėti. Tada jau geriau išvis nepradėti.

O pradėti vis tiek reikia. (*Aktorius pradeda karščiuotis*) Vieną dieną tu vis tiek supranti, kad reikia pradėti. Reikia. Ir visi nori pradėti ne šiaip kaip nors, o galingai. Kad būtų tokia PRADŽIA. Ir nieks nenori, kad būtų tas „pra-“, visi nori kad būtų „-DŽIA“ pra-DŽIA. Kad būtų, kaip naujos dienos praDŽIA. Tokia praDŽIA lyg gimimas iš naujo. Kaip naujo gyvenimo praDŽIA. Tokia praDŽIŲ PRADŽIA

Aktorius netyčia perlipa juostelę, vėl skamba didinga muzika. Aktorius grįžta atgal..

AKTORIUS: ...Ir gimsta žmogus iš naujo. Ir pirmas klausimas, kuris jam ateina į galvą yra: „kur aš?“.

Aktorius žvalgosi ir apžiūrinėja viską aplink.

AKTORIUS: Nes žmonės gimsta daug kur. Aišku gimsta ligoninėse, jie tampa daktarais, seselėmis, slaugais. Gimsta troleibusuose, jie tampa troleibusų vairuotojais, kontrolieriais arba zuikiais. Žmonės gimsta mokyklose, jie tampa mokytojais, arba mokyklos direktoriais. Būna gimsta jūrose, tampa žvejais, kapitonais arba plekšnėmis. Būna žmonės gimsta prie rašomojo stalo - jie tampa rašytojais, poetais, blogiausiu atveju žurnalistais arba kritikais. Būna žmonės gimsta lėktuvuose, atsiskleidžia kaip lakūnai arba kaip stiuardėsės.

Aktorius supranta kur jis „gimė“.

AKTORIUS: Bet būna, pasitaiko, žmonės gimsta...teatre. Tada tie žmonės tampa rūkoriais. Na nebūtinai rūkoriais. Tikrai nežinau kur gimstama režisieriais, bet čia, teatre, o jei dar tiksliau pasakius, čia – scenoje....gimstama aktoriais.

Aktorius labai nekantrauja ir azartiškai bando papasakoti kaip gimstama aktoriais.

AKTORIUS:Aktorium gimstama tada (*paslaptinai pakiliai*), kai tu pirmą kartą užlipi ant scenos, (*aktorius nubėga į scenos galą ir po truputį eina į priekį viską pasakoja truputį sureikšmintai*) kaip ir visi gimstantys, tu pamatai ir pajunti šviesą. Pajunti tą šilumą sklindančią nuo prožektorių. Eini į priekį, pajunti tą tikrąjį scenos kvapą. Pamatai šalia stovintį partnerį. Pajunti kaip visas oras aplink virpa. Pamatai publiką, pajunti jos alsavimą ir tada ...

Trumpam susimąsto.

AKTORIUS: ...Ir iš tikro nėra velnio, tu nepamatai ir nėra velnio tu nepajunti, nes iš tos premjerinės baimės tau taip suka vidurius, o galvoj taip spengia, kad nėra velnio nepajunti ir nėra velnio nepamatai. Ir iš tikro viduj atrodo viskas va taip (*aktorius visas įsitempia atsistojęs kokioje nors pozėje*), bet svarbu nepamiršti ir neužmiršti ką esi susirepetavęs, o jei užmiršai, ką esi surepetavęs, tai bent tekstą reikia pasakyti. Bet jeigu jau tekstą pamiršai, tai bent pirmąją frazę, tą pirmąją frazę būtinai reikia pasakyti. Nes jeigu pasakai pirmąją frazę, tai būk ramus, patyręs partneris vis tiek kaip nors tave apvaidins.

Vaidina tą patyrusį, brandų aktorį.)

AKTORIUS: O partneris vis tiek bus labiau patyręs. Juk tu šiandien tik tampi aktorium. Tau pirmas kartas, o partneris jau dešimt metų vaidina scenoje. Jis jau žino visus tuos sceninius triukus. Juk partneriui jau ne pirmą kartą kitas kolega pamiršta tekstą. O tu? Tu šiandien tik gimsti.Tau reikia pagalbos.Tu dar labai silpnas. O partneris žiūri į tave ir

prisimena savo pirmą kartą, kuris buvo dar žiauresnis, negu tavasis. Ir partneris tau padės, jis tave apvaidins.

Aktorius karštligiškai tęsia toliau

AKTORIUS: Bet ligi šiol tu dar netapai aktorium. Aktorium tampa tada... Dabar visi galit pabandyti pajusti arba suprasti kaip gimstama aktoriais. Tik dabar sėdėkit ir nieko nedarykit, tik klausykit. Ir tai ką išgirsit įsivaizduokit, kad tai yra jums, ne visiems jums bendrai, bet kiekvienam asmeniškai, *(rodo į salėję sėdinčius žiūrovus)* jums, jums ir jums. Užsimerkit. Aktorium tampa tada, kai užgesta šviesos ir tyloj tu išgirsti... *(aktorius pradeda ploti)* ir tau ploja, daug žmonių tau ploja ir tu bėgi jiems lenktis. *(aktorius bėga į scenos galą ir lenkiasi nugara į žiūrovus, lenkiasi kelis kartus, ir viską pasakoja lyg per petį, lyg taip, kad viskas vyksta dabar)*. Tu lenkiesi žiūrovams, o jie tau ploja. Vėliau tu su visais aktoriais išbėgi į užkulsius ir girdi kaip tau vis dar ploja ir tu bėgi atgal, pamatai kaip giminės tau mojuoja, lyg galvotų, kad tu nežinai kur jie sėdi. Ir visi ploja tau. Gal iš tikrųjų labiau ploja kokiam nors daug žymesniam aktoriui, kuris vaidina su tavim. Bet tau tai nė velnio nesvarbu, nes tau atrodo, kad jie tave myli tiek pat kiek ir jį. Ir tau atneša gėlių, aišku, giminės atneša. *(aktorius nubėga priešais kulisą)* Vėliau išbėgi į užkulsius ir čia dar niekas nesibaigia, čia visi aktoriai tave sveikina. Nieks nesako tau jokios kritikos. Tave sveikina vyresnieji aktoriai, į kuriuos, tu dar prieš kelerius metus žiūrėjai ir galvojai "o kad aš taip kada galėčiau?", o dabar jie tau spaudžia ranką ir sako: „šaunuolis. taip ir toliau“, o tu: „ačiū, ačiū, ačiū“. Vėliau visi išsiskirsto *(aktorius nueidamas nuo kulisos nusivalo savo ranką į širmą)*, ir tu išeini į koridorių.

O čia giminės, tetos, dėdės. Tetos apsiverkia, kaip taip mūsų vaikas taip gražiai vaidina. Dėdės žiūri su pasididžiavimu. Visi tau „prikrauna“ gėlių, ir kadangi giminės iš tavo gimtojo miesto, tai dar kokį siuntinuką iš namų įdeda, na ten dešros, kumpiai. Vėliau visi išsiskirsto. Tu persirengi ir su visais krepšiais, su siuntinukais, su gėlėmis eini namo. Tu juk nieko negali palikti, juk pirmosios gėlės, pirmosios dovanos. Išeidamas tu trumpam sustoji ir nusprendi užlipti ant scenos. Juk nieks nemato, dauguma aktorių jau būna

išsiskirstę. Tu užlipi ant scenos. Čia tamsu, tylu. Tada sustoji ant scenos ir pagalvoji, kad tas jausmas, tas jausmas hm..., ir tada tu tampi aktoriumi. Na, tiksliau, iki tikro aktoriaus tau dar labai toli, bet jau tada pas tave galvoja atsiranda toks „failas“ kuriame parašytą „AŠ - AKTORIUS“. Ir dar ilgą laiką, kai tu kur nors nueisi tau draugai, ar pažįstami sakys : „o žiūrėkit aktorius ateina!“ . Tu sakysi :” Ne, ne, ką jūs? Baikit.“ O kažkur giliai galvoje galvosi „ Taip, taip, taip aktorius!“.

Žiūrėdamas į publiką susimąsto, pradeda kalbėti ramiai, dalykiškai su kažkoku apmaudu.

AKTORIUS: Vaikai, paaugliai, jaunuoliai, moterys, vyrai jeigu kada teks, jeigu kada pasitaikys proga netyčia patekti čia, užlipti ant teatro scenos. Prieš lipdami, labai gerai pagalvokit. Gal ištiktųjų geriau likti ten. Sėdėti ir žiūrėti, kaip čia viskas gražu ant scenos. Kaip čia visi šoka, dainuoja, vaidina, prakaituoja. Prieš lipdami labai gerai pagalvokit ar verta? Ar verta tiek aukoti?

Supyksta.

AKTORIUS: Bet ką čia pagalvosi, kai labai nori. Ne tai kad nori, tu tiesiog trokšti, kai tau atrodo, kad tai vienintelė vieta pasaulyje kur tu turi, kur tu privalai gimti yra čia – teatro scenoje. Taigi prieš tai tikrai negalvosi ko nors panašaus kaip: “O gal geriau kur kitur gimti? Gal reiktų dar apsvarstyti, pagalvoti?”.

Ištiktųjų gal ir galvojai kažką, tik per gimimą tau taip išplovė smegenis, kad tu nieko neprisimeni ir dėl to, kad nieko neprisimeni pradedi stipriai verkti. Būna aktorių kurie per savo gimimą irgi taip kažkaip gražiai apsiverkia. Arba būna tėvai apsiverkia, kad štai jiems gimė ne sūnus, ne duktė, o jiems gimė aktorius.

Ir tas aktorius, jis gimsta teatre. Ir tas žmogus gimęs teatre iškart bando suprasti, kur jis čia pakliuvo? Gydytojas gydo žmones ligoninėje. Bankininkas banke skaičiuoja pinigus, žvejys gauda žuvį jūroj. O aktorius vaidina teatre.

Kai tu susergi, eini į ligoninę. Kai tau reikia ką nors padaryti su pinigais, tu eini į banką. O kada tu ateini į teatrą? Tiksliau kodėl tu ateini į teatrą? Kodėl žmonės eina į teatrą? Jūs štai atėjote į teatrą ir ... Kodėl jūs atėjote į teatrą?(pauzė) kam jums reikia to teatro? Kokia viso to paskirtis?

Aktorius supranta, kad iš publikos jis atsakymo negaus, bando pats kažkaip atsakyti.

AKTORIUS: *(prisiminęs)*Šekspyras kažkada yra užrašęs tokius žodžius kad: *(skaito šekspyriškai)* Teatro meno paskirtis, kaip ir anksčiau taip ir dabar, nelyginant laikyti veidrodį prieš gamtą. Dorybei, rodyti jos pačios paveikslą, pasipūtimui jo paties bruožus, o kiekvienam amžiui ir luomui jo tikrąjį veidą“. Taip manė Šekspyras kokias 1601m., o kaip yra dabar? Kaip yra su teatru? Kas tai yra teatras?

AKTORIUS:Teatras yra... kaip gydytojai, tam kad dirbtų ligoninėje, jie mokosi medicinos fakultete. Kai kas nors nusprendžia tapti mokslininku, jis stoja į fiziką, chemiją. O kai tu vieną dieną nusprendi tapti aktoriumi... Tu iškarto ieškai ar yra daugiau tokių kaip tu... suprask, ar tai normalu? Nueini į kokią nors teatro studiją, aha yra. Po to pasiskaitai visokių laikraščių ir vieną dieną praveri tokias sunkias juodas duris ir pamatai, kad čia daug tokių kaip tu. Tu pagalvoji: „Ačiū, Dievui“. Ir vos tik taip pagalvoji, kita mintis būna: “Palauk, palauk visi tai mes neįstosim“. *(publikai)*Tikrai patikėkit aš prieš jus nieko blogo neturiu, man irgi patinka teatras, bet jei reiktų rinktis ar jūs tapsit aktorium, ar aš ? Tai geriau jau aš. Geriau jau aš.

Ir jeigu tau pasiseka, tu įstoji į tą įstaigą kur ruošia tokius, kurie nori gimti teatre. Lietuvoje tai yra Lietuvos muzikos ir teatro akademija, Klaipėdoj ruošia, neseniai ir Šiauliuose pradėjo ruošti. Ir visi jie nori gimti teatre. Ir tave ten moko gimti. Ruošia gimimui.

Aktorius eina į priekį(tik ne per juostelę) ir pasakoja vaikščiodamas ant rampos, lyg demonstruodamas publikai savo žinias apie teatrą.

AKTORIUS: Tu mokaisi kaip reikia gimti aktorium. Tu mokaisi kaip reikia dirbti su menamais daiktais, mokaisi dainuoti, šokti, judėti, kaip kalbėti taisyklingai, fechtuotis, aktorius būtinai turi išmokti fechtuotis. Bet tau visada smalsu, kas yra tas teatras, na tas teatras, tas kuriame aš gimsiu. Na kas tai?

Ir vieną dieną be visų kitų paskaitų tu ateini į tokią klase. Ir ten sėdi garbaus amžiaus dėstytoja „suprask, teatrologė. Ir pasiruošusi tau dėstyti disciplina, kuri vadinasi: „Teatro istorija“. Tiksliau pasakius: „Pasaulinė teatro istorija“. Nes prieš gimstant teatre tau būtinai reikia žinoti visus tuos, kurie gimė prieš tave. Tau reikia viską žinoti apie Antikos teatrą, Sofoklį, Euripidą, Šekspyra, Moljerą, Goldonį, Antoniną Arto, Čechovą, Stanislavskį, Mejercholdą, Piterį Brooką, Vaitkų, Nekrošių, Tuminą, Koršunovą.... Bet prieš sužinant visas šias pavardes, o dar kitaip tariant, čia ne aš sugalvojau, visus šiuos sceninius reiškinius, patys pirmieji dėstytojos žodžiai yra tokie:

Dėstytoja klausia žiūrovų.

DĖSTYTOJA: Vaikai, ar žinot kas yra teatras? (*pauzė*)

Ir visi kad galvoja, kad galvoja. Kas yra teatras? O tu sėdi ir galvoji: „Ne, aš tau nesakysiu kas yra teatras. Aš čia įstojau ne tam kad tau pasakyti kas yra teatras? Na jau ne. Aš palauksiu ir tu pati man tikrai pasakysi kas yra teatras.“ Dar mokykloje labai gerai išmokau vieną dalyką, kad mokytojai, visada uždavinėja tik tuos klausimus į kuriuos patys puikiai žino atsakymus, tai kam uždavinėt? O dėstytoja mato, kad nieks čia nesupranta kas yra tas teatras ir tęsia paskaitą toliau.

Aktorius vaidina dėstytojos ir galiniam suole sėdinčio studento dialogą.

DĖSTYTOJA: Vaikai teatras susideda iš kelių labai paprastų dalykų.

STUDENTAS: Tai jau tikrai, kad paprastų.

DĖSTYTOJA: Teatras susideda iš vieno žmogaus kuris yra tuščioje erdvėje

STUDENTAS: Suprask, aktoriaus.

DĖSTYTOJA: Ir kito kuris žiūri.

STUDENTAS: Suprask, žiūrovo.

DĖSTYTOJA: Ir viskas.

STUDENTAS: Ir viskas?

DĖSTYTOJA: Ir viskas. Žmogus tuščioje erdvėje ir bent vienas žiūrovas.

STUDENTAS: Bet palaukit, palaukit, tuščioje erdvėje. Tuščioje erdvėje? Bet teatras... teatras... Bet teatras taigi pastatas.

DĖSTYTOJA: Tai visai nesvarbu.

STUDENTAS: Kaip nesvarbu, pasižiūrėkit į operos teatrą, toks didelis, kaip nesvarbu, bet taigi aktorius turi turėti teatrą.

DĖSTYTOJA: Teatro pastatas yra sukurtas žiūrovui, pastatas ir apibrėžia teatro sceną, tą tuščią erdvę. O jūs būsit aktoriais (dėstytoja pasižiūri į savo studentus), ir aktoriui užtenka tiesiog tuščios erdvės, o visą kitą teatro pastate ir rūbinė, ir koridoriai, ir kavinės, ir barai yra sukurtą žiūrovui.

Aktoriaus – studento nervai neatlaiko ir jis „pratrūksta“.

STUDENTAS: Bet, palaukit, kaip užtenka? Kaip sukurta žiūrovams? Juk pasižiūrėkit į kitus, palyginkim su kitais. Po velnių, juk visi kiti jie daug daugiau turi. Juk daktarai turi ligonines, jie turi ten prikrauta visokių aparatų, kurie pypsi, kurie skaičiuoja kraujo spaudimą, galų gale, jie turi švirksčius. Bankininkai tie turi kompiuterius, turi tuos aparatus kur įdedi krūvelę banknotų ir jie visi per kelias sekundes yra suskaičiuoti...

Aktorius ima blaškytis po tuščią teatro sceną.

...O aš?! Aš ką? Turiu tuščią erdvę. Kaip? Gimsiu ten, kur nieko nėra?! Palaukit, palaukit, taip visiškai nieko nėra?! Visiškai tuščia?! Aš ir daugiau nieko?!

Aktorius nusiramina lyg susitaikydamas.

AKTORIUS: Ir nuo pat pirmos paskaitos tu pradedi abejoti teatro istorijos dėstytoja ir visais teatro kritikais. Nes kol tu taip galvoji, pamatai kad dėstytoja nekreipia į tave jokio dėmesio ir toliau skaito paskaitą. Ir pradeda nuo pirmąsčio žmogaus, nuo jo šokių aplink laužą, nuo jo ritualo. Ir tada supranti kad ta tuščia erdvė kurioje tu turėsi gimti yra kilus iš kažkoko primityvaus tavo propropro....senelio, kažkoko urvinio žmogaus ritualinio šokio prieš medžioklę.

Aktorius atsigaua.

AKTORIUS: Bet vėliau reikalai pasitaiso, pasirodo žmonės kūrė teatrą jau seniai. Aišku jis gimė, kaip ir daug kas ką mes šiandien turime ir vartojame jis gimė Graikijoje. Jis vystėsi, vystėsi iki Šekspyro, iki Arto, iki Stanislavskio, iki Brooko, iki Nekrošiaus ir prisivystė iki tavęs. Jis iki tavęs prisivystė, ir tavo reikalas ar tu jį vystysi, ar ne? Kadangi tu jau pradėjai ten mokytis, tai bandai jį kažkaip vystyti. Bet jeigu jau pradedi kažką vystyti nemokėdamas, tai būk ramus, tas kažkas greičiau tave suvystys, nei tu jį. Ir suvysto. Bet svarbiausia, kad tu nepasiduodi ir bandai jį pervystyti. Ir jis vėl tave suvysto. Ir praeina dar daug laiko, kol tu pats po truputį išmoksti jį vystyti. Bet tai dar negreit. Ir kai pats besivystydamas pradedi vystyti teatrą, tu pamatai, kad viskas nėra taip paprasta, kaip atrodė iš pradžių. Viskas yra daug sudėtingiau. Kad ta tuščia erdvė, kartais nėra tokia jau tuščia.

O tam kad scenoje nebūtų arba neatrodytų tuščia yra mažiausiai du būdai ją užpildyt.

Pirmas: pastatyk ten aktorių. Čia jau režisieriaus darbas, bet apie režisierius truputį vėliau.

Antras būdas: pastatyk ten kokią nors scenografiją.

Jis supranta, kad išaušo jo valanda viską pasakyti taip kaip yra, arba bet jau taip kaip jam atrodo. Aktorius pradeda piktdžiugiškai šypsotis.

AKTORIUS: O scenografiją, teatre kuria tokie scenografai. *(pasakoja viską kaip scenografas)* Scenografai tai yra tokie žmonės, kurie mokėsi dailės meno. Mokėsi visokių

to meno gudrybių ir šiaip turėjo gimti paveiksle, ar kokioje skulptūroje. Bet jie bando dar gimti ir teatre. Netgi gimti scenoje, žinoma, ne tiesiogiai. Tam, kad gimtų scenoje jiems būtinai reikia pastatyti, kokią nors scenografiją, ar bent jau mažą scenografytę.

Jie ateina retkarčiais į repeticijas ir pasižiūri kaip aktoriai repetuoja. O svarbiausiai bežiūrėdami jie stebi, kur lieka tuščios erdvės, kad būtų galima pastatyti, kokią nors scenografiją, kokią nors mažą scenografytę. O pastatyti ją reiktų tam, kad jie galėtų gimti. Todėl aktorius pamatęs kad į repeticiją atėjo scenografas ar dailininkas, stengiasi labai gerai vaidinti, kad užimtų kuo daugiau vietos scenoje. Bet iš to nieko neišeina, nes scenografo profesionali akis vis tiek pamato tą tuščią vietą scenoje. Tada jis namie galvoja, tariasi su režisierium, na apie režisierius šiek tiek vėliau. Taigi scenografas mąsto, mąsto ir sumąsto. Ir vieną dieną atėjęs į repeticiją tu pamatai maždaug tokį vaizdą.

Aktorius atneša į sceną kartoninę medį, labai prastą butaforiją.

AKTORIUS: Tu su režisierium šnekėjai apie savo personažą, apie jo jausmus, ir jis tau sakė, kad va toj spektaklio vietoj tu prieisi prie medžio. Ir tu prieini ir...*(rodo į medį)* ir kaip vaidinti? O su scenografu buvo diskutuota, šnekėta. Įsivaizduokime, kad spektaklis yra apie vyrą ir moterį. Apie gyvenimą. Apie meilę. Apie tai kaip prie šio medžio susitiko vyras ir moteris, jie pamilo vienas kitą, susilaukė vaikų, tie vaikai užaugo, jie irgi susilaukė vaikų. Taigi keitėsi kartos, vyrai eidavo į karą, moterys jų laukdavo. Vyrų grįždavo iš karo, moterys verkdavo...O tas medis visą laiką stovėjo. Su dailininku buvo kalbėta apie to medžio svarbą, kad jis simbolizuos tą amžinumą. Patys suprانتat, čia viskas keičiasi, o medis stovi. Čia netgi galėtų būti kažkieno genealoginis medis. Šiaip ar taip režisierius, apie juos gal vėliau pašnekėsime, kažkodėl norėjo įdėti į visą tai didelę prasmę, simbolį. O scenografas į tai įdėjo tiesiog truputį kartono ir dažų. Ir štai mes matom didingą, genialią scenografiją. Bet šiaip tai dailininkas teatre yra labai reikalingas. Geras dailininkas...

Aktorius net nebaigęs apie scenografus, iškart puola pasakoti apie kompozitorius, matosi, kad aktorius žymiai labiau simpatizuoja kompozitoriams nei scenografams.

AKTORIUS: Taip kaip teatre yra reikalinga ir muzika. Muzika yra visai kas kita. Praktiškai kiekvienam spektaklyje skamba muzika. Nes muzika patinka publikai, nes muzikai suprasti nereikia nieko, tu tiesiog ją jauti. Ir ji tave valdo.

Teatre yra tokie žmonės – kompozitoriai. Jie spektakliui rašo muziką. Jie kaip scenografai irgi ateina pasėdi repeticijose, tik jie geresni, nes jie tikrai nesiruošia užimti tavo vietos scenoje. Jie pasižiūri ir kažką supranta, kažką pasišneka su tuo, apie kurį papasakosiu truputį vėliau. Pasišneka, pasišneka ir vieną dieną atneša ir paduoda CD plokštelę, arba MINI diską. Ir tai yra nuostabu, nes šie žmonės gimsta kompaktinėje plokštelėje.

Fone skamba rami muzika(kitas motyvas nei prieš tai).

AKTORIUS: Praktiškai kiekvienam spektaklyje skamba muzika. Nes muzika patinka publikai, nes muzikai suprasti nereikia nieko, tu tiesiog ją jauti. Tu gali kalbėti bet kuria pasaulio kalba, būt iš bet kurio pasaulio krašto, bet muziką tu išgirsti, ir iš karto viską supranti. O visą muziką teatre valdo garsistas. Garsistas, tai toks žmogus, kuris visą laiką ten už jūsų nugarų turi pasidėjęs tokį stalą su daug, daug mygtukų ir jis juos visus velniškai myli, tai žmogus kuris visada stebi spektaklį, kuris mato kiekvieną spektaklį...(muzika pradeda garsėti)...kuris mato visas aktorius klaidas ir patylomis juokiasi iš jų, nes šiaip tai yra technikas... (muzika dar labiau garsėja) tai yra žmogus kuriam teatras jau seniai atsibodęs, nes tai yra piktas žmogus... (muzika groja taip garsiai, kad nesigirdi aktorius) žmogus kuris...

Aktorius supranta, kad jis negali perrėkti muzikos. Jis stovi ir žiūri į garso režisierių. Šis išjungia muziką.

AKTORIUS: (publikai) Labai atsiprašau už techninius nesklandumus. Taigi kaip pastebėjote garsas teatre yra labai svarbus. Jis kuria atmosferą. Jis kurią praktiškai viską.

Staiga salėje pasidaro visiškai tamsu.

AKTORIUS: Na gerai neviską.

Šviesos užsidega.

AKTORIUS: *(Aktorius supykęs, kad technikai jam gadina visą spektaklį, viską sako tiesiai jiems)* Dar teatre labai svarbu šviesa, ten sėdi toks šviesų dailininkas ir garso režisierius, va jie sėdi ten dviese ir kuria. Ir pagal juos čia scenoje išvis galėtų nebūti aktoriaus taip? Galėtų būti tik šviesa ir muzika.

TECHNIKAS: *(iš savo darbo vietos)* Išeik

AKTORIUS: Ką?

TECHNIKAS: Eik iš scenos

AKTORIUS: Kaip tai? Niekur aš neisiu.

Užgesta šviesos scenoje.

AKTORIUS: Ei vyrai, baikit. Baikit tas nesąmones. Na gerai, gerai išeinu.

Aktorius greitai grįžta su rankiniu prožektorium. Šviečia sau į veidą.

Gerbiami žiūrovai, matot, kaip aktorius turi būti pasiruošęs kiekvienai situacijai. Aš juos pažįstu, aš buvau pasiruošęs. Nelabai suprantu kaip tokie žmonės išvis dirba teatre?

TECHNIKAS: Nesuprantu už ką tau davė aktoriaus diplomą.

AKTORIUS: Klausykit vyrai, gal baigiam šitas nesąmones, aš rytoj nueisiu pas teatro direktorių ir viską išdėliosiu raštiškai.

TECHNIKAS: Na gerai, gerai. Vaidink.

Aktorius stovi ir žiūri į technikus įsižeidęs.

TECHNIKAS: Vaidink.

Aktorius stovi.

TECHNIKAS: Vaidink, pasakiau.

Uždega šviesą.

TECHNIKAS: Vaidink.

AKTORIUS: Vaidint. Ką tu išvis apie vaidybą supranti...

Aktorius vėl pamato publiką.

Matote, gerbiama publika... Matote kaip svarbu gerai suvokti kokioje vietoje tu gimei. Labai svarbu įsilieti į kolektyvą, įsilieti į bendruomenę kurioje tu staiga atsirandi.

AKTORIUS: *(ironiškai)* O mūsų teatras labai draugiškas, visi kolegos labai draugiški, visada nepašykštės tau nuostabių, vertingų patarimų. O mūsų techninis personalas ir techninė bazė išvis unikali.

AKTORIUS: Keista, bet šiais laikais teatro nebūtų be scenografų, be kompozitorių, be garsistų ir apšvietėjų, ir aišku teatro nebūtų... be jūsų, be publikos. Be žmonių kurie ateina į teatrą, kurie myli teatrą. Supraskite jūs esate mums labai svarbūs.

Aktorius labai trumpam stabteli, susimąsto.

AKTORIUS: Tiesa, jeigu kalbame apie publika, apie žmones, kurie ateina į teatrą, tai...į teatrą ateina labai daug ir labai skirtingų žmonių. Į teatrą ateina dar viena tokia rūšis

žmonių, kurie taip sakant, irgi gimsta vardan teatro. Jie mato velniškai daug spektaklių. Jie žino beveik visus aktorius, jų veidus, jų pavardes. Jie apkeliauja praktiškai visus mūsų šalies teatrus. Jeigu jiems pasiseka, jie pakeliauja po pasaulį pasižiūrėti kas dedasi kituose pasaulio teatruose. Ir apie teatrą jie žino viską.

Aktorius akimis ieško salėje ar nesimato kokio teatro kritiko.

AKTORIUS: Tai gerbiami ir mylimi mūsų teatro kritikai.

Aktorius pagarbiai nusilenkia.

AKTORIUS: *(viską pasakoja labai švelniai, taip lyg pats norėtų būti teatro kritiku.)* Jie labai reikalingi mūsų teatrui, tik kartais pasidaro neaišku ar teatras jiems reikalingas. Nes jie labai daug žino, kartais atrodo kad jie žino viską. Jie važinėja po pasaulį po žymiausių festivalius. Viską mato. Viską stebi. O tu sėdi savo teatre, galvoji apie savo vaidmenį, apie savo teatrą ir nieko nematai. Kūri vis kankiniesi. Ir taip prasikankini kokius pusę metų, sukuri kokį spektakliuką, tada teatro kritikas grįžęs iš eilinio Avinjono festivalio, pamato kur nors stotelėje ar perskaito internete skelbimą, apie vykstančius spektaklius ir ateina į teatrą.

Ir jam čia labai patinka. Kam nepatiktų? Ateini į teatrą ir staiga, visas teatras suklusta. Staiga administracija pradeda geriau dirbti, kur nors koridoriuje prašmėžuoja spektaklio režisierius, jis lyg netyčia pasisveikina. Pasiūlo: „Gal kavos?“. Tu mandagiai ir pagal visus europinius standartus atsisakai: „Dėkui, šiandien jau gėriau“. Nors pagalvoji, kad gerai būtų buvę išgerti kavos, kad netyčia neužmigtum spektaklio metu. Vėliau tu atsisėdi kur nors kamputyje, lyg norėdamas pabūti vienas, netyčia atsiverti dar tavo krepšyje užsilikusią Avinjono festivalio programėlę, kad visi, kurie supranta ir kurie nesupranta, matytų.

Staiga apie jus pasklinda gandas po visą teatrą. Visi aktoriai sužino kad atėjo žymus teatro kritikas, visi įsitempia, pradeda iš tikrųjų ruošti spektakliui, daryti įvairius jogos

pratimus ir panašiai. Užgesus šviesoms salėje, prasidėjus spektakliui, visi aktoriai akimis pradeda ieškoti tavęs salėje, ir nejučia spektaklis pradedamas vaidinti į tavo pusę....

Aktorius pasisuka ir viską vaidina į vieną šoną.

AKTORIUS:...kad tik tau viskas geriau būtų matyti. Ir visi kad vaidina, kad vaidina, kad stengiasi, kad prakaituoja. Staiga visi pradeda kliūti už scenografijų, pradeda viskas kristi iš rankų. O tu galvoji: “Ko jie čia taip stengiasi, aktoriai ryškiai perspaudžia, tiesiog pervaidina, galėtų gi taip paprastai, švariai ir tiksliai vaidinti, taip kaip tie prancūzai Avinjono festivalyje“.

Baigiasi spektaklis, teatrologas ramiai išeina iš salės.

Aktorius išeina į užkulsius ir iš karto greitai įbėga.

AKTORIUS: *(aktyviai)* Ir tada teatre visi pradeda laukti. Laukti. Laukia dieną, laukia dvi dienas, laukia savaitę. Varto visus laikraščius, tikrina visus internetinius puslapius, kur galėtų būti netyčia patalpintas straipsnis apie jų spektaklį, na nors ne straipsnis, nors straipsnelis, nors straipsneliukas. O jis nepasirodo. Kartais pasirodo, koks nors mažytis straipsneliukas, kurio mintis maždaug tokia: “Kad ten ir ten vaidinamas spektaklis, vaidina tas, scenografiją kūrė šitas, režisavo anas. Gerbiami žiūrovai nueikit, pažiūrėkit. Gal patiks“. Ir visi tylomis džiaugiasi, „va apie mus parašė, galėjo parašyti daugiau, paanalizuot spektaklį galėjo, ai gal kitą kartą paanalizuos, reikia džiaugtis kad bent nesudirbo“.

Ne, bet negalima sakyti, kad nebūna jokių gerų, jokių profesionalių straipsnių, būna. Būna ir labai gerų. Apie Nekrošių, Tuminą ir Koršunovą, apie Vaitkų jau beveik neberašo. Bet apie juos rašo visos Europos teatrologai!

Aktorius karštligiškai, ieško žodžių.Kaip čia viską pasakyti taip kaip yra?Kaip viską apibendrinti.

AKTORIUS:...ir susidaro toks vaizdas, kad pas mus Lietuvoje yra ne europinio lygio teatras, o Europinio lygio teatrologai. Ir tai yra gerai, tai yra labai gerai, nes Europiniai standartai dabar labai gerai

Kažką prisimena, išsigąsta.

AKTORIUS: Oi, šito režisierius liepė nesakyti, šito sakė geriau nesakyti. A, tiesa, apie režisierius. Apie režisierius...

Aktorius prieina prie rampos, susitvarko.

AKTORIUS: Pradėsiu truputį nuo toliau, kad suprastumėt. Ar žinot, kaip Latviškai smauglys? Džiunglių šniūrs. Ar žinot kaip Latviškai aktorius? Scenas strakals. O žinot kaip latviškai režisierius? Rėkals ant scenas strakala. Tai tiek apie režisierius.

Aktorius pavargsta.

AKTORIUS: Ir šiaip teatre dar visko labai, labai daug. Teatre dar būna dramaturgai. Lietuvoj jie retenybė ir teatruose pasitaiko ne per dažniausiai. Teatre dar yra administracija, kur dirba žmonės, kurie užsiima teatro reklama, kurie plėšo bilietus...Teatre dar yra scenos darbininkai... butaforai, kurie gamina įvairią butaforiją, pavyzdžiui netikrus peilius ir panašiai.... Teatre dar yra valytojos... kurios tikriausiai labiausiai ir supranta teartą. Jos kiekvieną kartą po spektaklio valo šitą sceną. Įsivaizduojat, baigiasi spektaklis, jūs visi išeinat, paliekat primėtyta ten daug popieriukų, buteliukų. Ateina žmogus. Kaip taisyklė, tai senas žmogus. Jis ateina į sceną... O scenoje po spektaklių, patikėkit manim, čia tiek visko prisikaupia, tiek visko... Jis ateina atsineša šepetį, kibirą vandens, skudurą ir pradeda viską valyti. Be jokios mistikos... O kai tu ką nors valai...keista... bet tas kas nors tau tampa brangus. Net jeigu už tai ir gauni pinigus. Juk kai valot savo naują mašiną, arba kai valot savo namus. Jūs juos valot, nes tai jums brangu ,ar ne? Ar kai valot savo batus... Arba valot

savo sūnaus ar dukros batus. Jūs valot tam, kad jie gražiai atrodytų. Tam, kad jie gerai atrodytų, nes tai jūsų batai. Nes tai jūsų vaikai. Nes tam tikra prasme tai esate jūs, tai dalis jūsų. Tad tai ir esate jūs.

Bando suprasti ką jis čia pasakė

Teatre gimsta spektakliai ir miršta, gimsta aktoriai ir miršta, bet.... bet aš kažkaip pavargau jums visa tai aiškinti, kažkodėl pavargau. Šekspyras sakė: “kad teatro meno paskirtis, kaip dabar taip ir anksčiau, nelyginant laikyti veidrodį prieš gamtą. Dorybei, rodyti jos pačios paveikslą pasipūtimui, jo paties bruožus...“. Bet kas iš to Šekspyro, nusišvilpt, ant visos istorijos, ant Stanislavskio, Grotovskio, Brooko, Nekrošiaus ant visos teatro istorijos, nes teatras neturi istorijos, teatras gimsta čia ir dabar? Tai, kad aš stoviu prieš jus, o jūs sėdite prieš mane. Tai šis momentas...

Aktorius nieko nedaro, tik stovi ir žiūri į publiką

AKTORIUS: Gal būt šis momentas ir yra teatras. Ir aš čia ardausi visą valandą, kad prikaustyčiau jūsų dėmesį, sugalvoju tuos triukus su apšvietėju ir garsistu, kad tik jums būtų nenuobodu. Nes man gera, kad jūs šiandien čia, kad atėjote į teatrą. Ir bandau ir sau ir jums logiškai ir ne tik, paaiškinti: kas yra teatras?Kodėl yra teatras?

Monologo metu pradeda darytis neaišku ar aktorius visą tai pasakoja publikai ar sau, kai kurias vietas gali kalbėti netgi ,ne visai rišliai.

AKTORIUS: Bet net ne teatras yra svarbu. Ligoninėj, gydytojas gydo ligonį ir ne dėl to, kad už tai gauna pinigus, o dėl to, kad tas žmogus serga, jam reikia pagalbos. Jūroj jūreivis pagauni žuvį, nes ten krante kažkam jos reikia. Tu jautiesi reikalingas. Tu žinai kodėl tu esi: “Aš gaudau žuvį, nes kažkam jos reikia,,. Teatre tu parodai spektaklį, ir tu juk iš to neuždirbi milijonų, bet tuo momentu žmonės susimąsto arba nusišypso... Bent trumpam

prašviesini jų gyvenimus o tai reiškia...Kad trumpam prašviesini ir šį pasaulį... Nes visa tai ką sakiau jums ligi šiol... buvo nieko verti paistalai išskyrus tai, kadaš tai iš tikrųjų... išskyrus tai..išskyrus tai ką aš sakiau apie režisierių buvo gryniausia tiesą. Nes režisierius yra rėkals ant scenas strakalą...ko jūs čia atėjot?

Aktorius nusisuka nuo žiūrovų ir sunku suprasti ar jis verkia ar juokiasi.

Aktorius atsisuka ir šypsosi publikai.

AKTORIUS: Niekada netikėkite aktoriais. Jie jums meluoja. Jų tokia profesija.Nes melas ir tiesa čia teatre yra lygiavertės sąvokos.

Taigi, gerbiama publika, leiskite jums pristatyti dar vieną, paskutinę, ir bene pagrindinę teatro sudedamąją dalį- aktorių.

Aktorius peržengia juostelę, skamba didinga muzika, aktorius stovi vieno prožektoriaus šviesoje .

AKTORIUS (*pakiliai*): Aktorius teatre yra pats svarbiausias! Aktorius yra viskas! Su manim gali ginčytis šimtai režisierių, bet jie visi puikiai žino, kad aktorius vienintelis scenoje išsuka siužetą! Jis vienintelis priverčia virpėti visą publiką! Tiktai jis savimi perkošia kiekvieno savo personažo jausmus! Jis įsimyli. Jis išduoda! Jis gimsta! Jis miršta! Jis tampa narsuoliu! Tampa bailiu! Jis tampa karaliumi! Tampa elgeta! Tampa velniu ir dievu! Jis yra didysis iliuzionistas, nes jis scenoje daro viską !

Aktorius žengia atgal perlipdamas juostelę, dingsta muzika, vėl įsijungia paprasta šviesa.

AKTORIUS(*paprastai*): Viską ko reikalauja, ir ko nesitiki publika.

Aktorius lenkiasi. Temsta.

